

VITRINĂ ASCUNSĂ

Lucia Olaru-Nenati

TEXT

archives équivalences

poèmes

2003

ORIGINAL EDITIONS & INEDITA:

© 1975, 1983, 1996 JUNIMEA (Jassy, Romania)

© 1977, 1979, 1982, 1985 EMINESCU (Bucharest, Romania)

© 1996–2001 LUCIA OLARU NENATI (Botoşani, Romania)

(REVISED) EDITION: ADRIAN REZUŞ (ed.)

© 2001–2003 LUCIA OLARU-NENATI (Romania) [TEXT]

© 2001 RODICA ILIESCO (PARIS, FRANCE) [LOGO *Centaure*]

© 2003 ÉQUIVALENCES [PDF \LaTeX – HYPERSCREEN]

This electronic edition is a *non-profit* publication

produced by PDF \TeX 14.H &

created by \LaTeX 2 ϵ with HYPERREF & HYPERSCREEN

PDF \TeX 14.H © 2001 HÀN THÉ THÀNH

\LaTeX 2 ϵ © 1993–2001 THE \LaTeX 3 PROJECT TEAM *et al.*

HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ

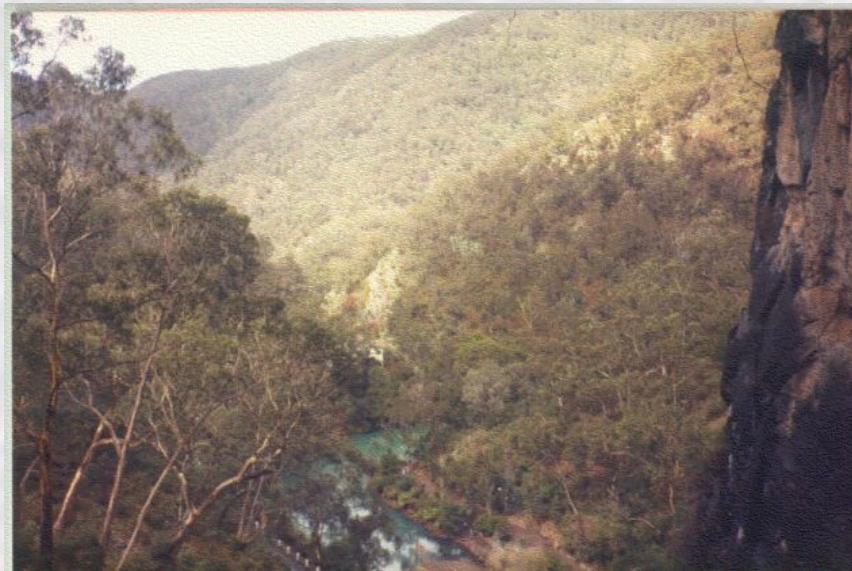
HYPERSCREEN © 2001–2002 ADRIAN REZUŞ [based on PDFSCREEN]

PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN \TeX © 1994–2001 ADRIAN REZUŞ

PRINTED IN THE NETHERLANDS – SEPTEMBER 28, 2001

REVISED REPRINT – JULY 11, 2003

*Am găsit tabloul acesta-ntre cărți
Și ierbare
[...]
Din locul în care trebuia să fii
În ramă lipseai...
Fiind probabil tu, cel ce pictai.*

CEA MAI TÎNĂRĂ ECATERINĂ 1975

ECATERINELE NEAMULUI MEU

Ecaterinele neamului meu
Aburite flori de-nvoaltă agavă
Cinstitu-l-au pe Dumnezeu
În limba lor de piatră gravă.

Ecaterinele neamului meu
Cumplit au sorbit răsucită
De dragoste cupă cu vinul prea greu
Nicicînd nu s-au frînt înspre noaptea sortită.

Ecaterinele neamului meu
S-au topit în durere s-au răcit în oțel
Legănat-au cu cîntec aripa de zmeu
Și-au-nălțat dispre sîn verde prunc subțirel.

Ecaterinele neamului meu
Cu pelița sînului floare de stîncă
Au cîntat și-au iubit și-au uitat tot mereu
Genunea ce-aștepta adîncă.

Ecaterinele neamului meu
Parfum de agave-n amurg
Toate trec și prin sîngele meu
Mereu spre mai tinere curg...

ROCHIILE

Rochiile în blîndețea lor
Albastre ploi de-argint pe umerare...

Cea neagră, cu flori sidefii
Tulburată de vis, amețită de șoapte
Cea verde, uitată frunză ruginie
Pe malul râului de foc
Înfiorată-n tînguire
Cu sălciile la un loc
Albastra mea suavă rouă
Cu iz de dimineți halucinate
Ca liniștea și marea, veșnic nouă
Cea albă fără de păcate...

Și rochiile în blîndețea lor...

DRUMURI 1977

COROANA VERDELUI DE IARBĂ

Din nou rotundul verdelui de iarbă
Rămas ascuns pe iarnă-n alb bîrlog
E zarea-mi strachină de Colibabă
Ce-o port prin lume dureros zălog.

Nimic mai verde ca acel din mine
Născutul anilor rămași un zbor
De-or fi avut cîndva zeei ființă
Verdele-acesta e ființa lor.

Și parcă mă durea să mor – un gînd
Un dor de ducă, fără seamăn dor
Dar e coroana verdelui de iarbă
Și cîtă vreme-i verde nu mai mor.

VIS CU ZĂPADĂ

Copilărie de ape bătrîne – zăpada
Darul cel mie adus de-nserare
Doar pentru sufletul meu ne-nceput
Nici de blestem și nici de-nchinare.
Ochiul cel tînăr din largul privirii
El, numai el, sărbătoarea o vede
El, numai el, bradul clopot îl crede
Greu de cristalul din sunetul verde.
Eu și stejarul în albe veșminte
Trecem prin seară – augustă pereche
Zeci de duminici și zile de nume
Cad peste noi în dans nepereche
Ninge pe suflet cu aniversări
Doarme-un Crăciun în fiecă murmur
Săniile cu nuci străpung depărtări
O albă sărbătoare să mă bucur
O albă sărbătoare să respir.

CIRCUIT ÎN ALB

Cum să te fac să vezi acești copaci
Ca niște crini giganți albiți de dor
Ce-mi cîntă-acum o odă-a bucuriei
Pentru quartet solemn în do major?

Poate că m-am iscat din zăpezi
Într-un februarie al altei vieți
De vreme ce mă simt acum ningînd
Pe largul necuprinsei dimineți;

Și poate în apusul meu, ciudat,
Mă voi întoarce iar să scînteie neaua
Și-n beznă să împrăștii licurici
Purtîndu-și fiecare-n cruce steaua.

MARINĂ

Veșnic mergînd undeva
Dar roabă aceluiași loc
Fără lumină, ea însăși
Mereu călătorește oglindă de foc
A lumii-n răscrucea de cer și pămînt...

Norodul de apă uitat
De-un veac într-o boală de somn
Dormind fără pleoapă un vis nemișcat
Albastru și alb-argintiu
Din verde-n cenușă migrînd
Cu limpede solz fumuriu...

Nebuna de mare, satanic soroc
Să n-o uiți vreodată
Să n-o uiți nici dacă
Venind dintre creste
Cu rece izvor
N-ai întîlnit-o nicicînd...

PĂSĂRI

O pasăre-a furtunii
Cu mult mai visătoare
Decît visarea însăși a celor ce nu dorm
Ea ține libertatea vîslind cu-aripa stîngă
Și trupul ei imploră
Mereu cutezătoare
Iertarea de furtuni.

O pasăre de stîncă
Dormind în alb netimp
Ce nu se mai măsoară acolo sus cu ora
Ci numai cu bătaia de aripi neclintite
Cu secolii de netimp.
O pasăre durere, o pasăre triumf
O pasăre speranță, o pasăre cuvînt;

Din suflet chiar ies păsări
Ca-n visul omenirii
De cumpăna dreptății
C-o pasăre trup sfânt.

OSÎNDA UNICATULUI

Unul doar unul mi-e chipul
Oricâte oglinzi încuscresc
Unul doar unul mi-e locul
În care acum mă gălesc.
Săracă și aspră natura
Și slabă puterea de-a fi
Cînd nu-mi pot întinde făptura
În multe și albe sosii.

Să mă răspîndesc ca sămînța
În mii de-ntrupări ale mele
Să sting din aripi suferința
Să mistui minutele grele
Oriunde-adîncimea de cuget
Răspunde-adîncimii de undă
Oriunde balanța durerii
De-ajuns peste margini inundă
Acolo să cad din lumină

Și tot din zvicnirea de clipă
Oriunde cuvîntu-mi alină...

Osînda însă aspră mi-a fost dată
Și nu pot fi-n mai multe locuri deodată!

NEȘTIRE

Am o neștire-n sentiment, curată
Nu-i mai știu numele
Nici cum arată
Și nu mai vreau să-l știu...
Ca un vârtej răscolit din adâncuri
Dormind într-o pace de-o mie de ani
Bucuria-nflorește pe piele lucind
Părul domestic devine de-argint
Ochii sub pleoape încearcă cu greu
Lumina multor zile să oprească...
Aud! începe iar să crească
Fiorul fără trup și nume
In mână simt dorința mâinii tale
Am sentimentul frunții tale-nalte
Si-i o neștire-n sentiment, curată,
Nu-i mai știu numele
Nici cum arată
Și nu mai vreau să-l știu...

SENTIMENTUL SPIRALEI

Vîrtejul de alb și albastru
Mă soarbe adînc și candid
Rotirea de mine, inversă
Răspunde rotirii de vid.

Eșarfe și pagini, pereți și lumini
Pulsația lumii egală
Rămîne ce tristă, pedestră și gri
În jurul rotirii de mine-n spirală.

CA O SOARTĂ

Dragostea ta colindă pe străzi, nevăzută
O simt după tremurul pietrei ce-o calc...
Tot mai aproape, să mă încapă
Și să mă tragă
Pe-o roată de apă.

Dorul tău greu ca o soartă
Iată-l: mă-mbracă pe mine, înaltă,
Ca o cămașă albastră din care
Nu mai pot trece spre altă chemare...

ÎNTÂMPLĂ-SE

În negrul acesta fără scăpare
Și ceasul e-o moară
Ce macină timp;
Și cum nu mai știu
De mi-s ochii închiși sau deschiși,
Apăsați de-ntuneric
Nici unde e drumu-nsemnat cu cenușă
Și alb de cuvinte
Lăsați-ntr-adins,
Aud risipirea de șoareci
Rozându-mi din semnul fierbinte...

Aruncă, voinice, oglinda!
Să crească, temeinică nouă
De strajă fantastică apă
Aruncă și peria-n șoareci
Să crească pădure ne-nvinsă
Și-ntâmplă-se: noi înainte

Iar lumea să tînguie după!

CA ȘI CUM AM VISAT

Era... ca și cum am visat...
O grădină cu noaptea păstrată-ntre flori
Trandafiri pățimași cu ispitele văduve,
Arzînd chemători
Sub cerdacul scaldat în lumină
Cu fluturi rotund pierzîndu-și polenul
În flacăra surdă la rugii și chemări...

Era ca și cum noi sorbeam
Adormiți în neștire
De-ndelunga chemare-a făpturilor noastre
Cupe albe, alături vremelnică noapte
Și-apoi, împlețiți printre ierburi de leac
Coseam trandafiri sîngerii și noptateci
În coș de răchită cu aroma de verde...

Dormim, pasă-mi-te, și-acum, ne-ncetat
Cu somnul pierdut
Prin cireșe cîț măruț
Străjuiți de florile-n coșuri
De fiecă parte-n solemnul crivat
Și nu vom mai știi
Niciînd, de-am visat...

MARTIE FEERIC

Treceam cu ochi de cer lichid
Pe sub arcadele de poduri
În albe bărci cu albe vîsle
Cu muguri grei plesnind din noduri...
Cădeau în valuri și pe frunți
Doar bănuite ploi de soare
Și nemaiasteptate nunți
Se celebrau în depărtare
Iar grele blănuri, negru ninse
Îmboboceau la-ncheieturi...
Și-atunci din vîsla mea creșteau
În urmă vad de flori și vise
Spre zări ce nu știau să-ncapă
Dezlănțuitele păduri...

Pluteam și nu se mai știa,
Dacă pe cer, dacă pe apă...

MULȚUMIRE

E ca și cum drumurile toate
Și locurile vechi
Ale tale ar fi
Bisericile și munții și pomii-aurii
Și florile roșii,
Iar eu ți-aș mulțumi.
E ca și cum zilele toate
Duminici ar fi
Și frunza ce-mi cade în cana cu lapte
De aur ar fi...
Ca un cerc plutitor
Departate de pietre și lut
Aceste ore albe de-mprumut.
Și capătul verii
În ochi mi-ar pluti
Departate de valuri
Iar eu ți-aș mulțumi.

SE VA NUMI DRAGOMIRNA

Iarăși plutele albe cu nord împletit
Printre ramuri...
Cad ritmic cu fructele verii în ierburi
Înalte, topite de soare
Știute duminici albastre...
Capătul zilei, curat în zăpada ciudată
Căzută-ntr-o noapte de vară
Zăbranic de dor acelei dimineți nesfârșite.
Și dacă din umbrele lungi
Tăcut împletite-ale pașilor noștri
Se va ivi sidefie fecioară,
Se va numi Dragomirna,
Suavă și limpede soră și fiică
A unei zăpezi dintr-o noapte de vară
Adusă departe, doar pentru noi
Dintr-o carte...

SOMN DE MARE

Frumosu-i, Doamne și adînc
Nemărginitul apei, viu
Mă lasă, mare, ca să plîng
Singur să fiu, copil să fiu.

Să-mi fie somn de tine, mare
Să-mi fie veghe și suspin
Din stropii tăi să faci chemare
Pe trup de zeu rar picurînd.

MONTANĂ

Un munte renaște în fiecă brad
Cununat c-o albă căpiță
De-o mie de ori repetat
În ochii oglinzi paralele...

Da, vom fi, da, vom fi
Puternici și puri pîn-la capăt
Ca muntele-n larg de pupile
Și grei de soare ca finul
Ce-și pierde culoarea-n văzduh
Și repezi-străfulgere tainice
Ca alba spinare de păstrăvi
Și nu vom uita între vârste cărunte
Destinul croit din uitare
Cu foarfeci din iarbă de munte.

DE DRAGOSTE

Suntem atît de singuri în târziu
Cerul se-nvîrte semnalizînd din stele
Neprihănite generații dorm în noi, sidefiu
Zăpada ne crește albastre lalele

Iubite, cum mă poate apăra
Pîinea și fierul inimii tale
Cînd apusul de orice culoare ar fi, va suna
Îngerește și blînd și cumplit,
Cum mă va putea apăra
Pîinea și fierul inimii tale
Cînd singurul lucru statornic e trecerea?

LASĂ-MI ACEASTĂ HARTĂ

Drumurile tale pe nisip îmi urcă
Ascunse răni de suflet, violete
Astup ferești și uși ca o nălucă
Doar să-ți închid desenul pe perete
Și-n chihlimbar de aer tulburat.

Lasă-mi acest aer amintire!
Ca să-l respir când îmi va fi mai greu
Și întregindu-mă din el
Să devin „eu“!
Drumurile noastre
Lungi rîuri solare
Noaptea se-apropie tainic
Și-mi cresc din spinare
Aripi de fluturi imenși, vaporoși
Nutrind superbă rentă viageră
Din duminici când eram frumoși...
Drumurile tale și-ale mele

Trahei și căi lactee crescînd din trupul meu
Lungi prelungiri de suflet înspre țară..

Lasă-mi această hartă, amintire,
Căci știi că pleci
Din nerăbdarea Drumului de tine
Să-mi lași această hartă
Pentru apă
Deși nu cred vreo graniță s-o-ncapă.

NOCTURNĂ I

Amețit să stai lângă fereastră
De prea multul nopții stăvilor
Să aștepti cu verdele din gلاstră
Să răsară rostul din zadar.

În oglinda scuturată-a lunii
Parcă-ar fi o umbră, parcă-ar fi
Cîți copaci și-or fi-mpletit beția
Ca să-mi pară mie cum că vii?

IANUS

Atît de departele meu cum doar
Gelatina din melc de calcaru-n spirale
Ecou permanent
Răsucirilor mele adînci
Auz al coardelor mele vocale
Să te văd, să te văd!
Ca un șarpe-mi întorc trupul durerii
În jur ca să te-ntîlnesc,
Linia mea de umbră paralelă.

Lumina să mi-o limpezesc
Doar de departe te-aș putea vedea.

NICI DRAGOSTE NICI URĂ

Și nu eram în locul de cuvînt
Și n-aveam loc în apă și pe vînt
Și tot pluteam fără de aripi smulse
Și eram gol în oasele mult plînse
Și nu vedeam, cu ochi de mult opaci
Și nu creșteam văratec în copaci
Și iarăși într-o purpură de dalii
Eu nu-mi mai înălțam regine talii
Și risipit în fiecă faptură
Nu mai eram nici dragoste, nici ură.

DE TOAMNĂ

O să-mi acopăr glasul în uitare
De îndurare și blestem
Rotundului apus cu chip de soare
De toamnă și de galben să mă tem

S-ascund temeinic rodul ierbii crude
În risipite cercuri prin văzduh
Să strig înalt când nimeni nu m-aude
Și să proscriu necredinciosul duh!

Ah, drumuri, drumuri, prăbușite ramuri
Într-o țărână prea indiferentă
Rămase netrebuitoare ramuri
Din sidefia sufletească rentă...

GRÎUL A CRESCUT ÎNALT

Grîul a crescut înalt
Între unul și cellalt
Iarba a crescut subțire
În cămașa ta de mire
Apele au încăput
Între vrîstele de lună
Care-n deget ne-au stătut...
Ziuă albă, ziuă bună,
Printre pîini și zbor cu miere
Sorbeam roua împreună
Nu știam că e părere...

Iarba a crescut subțire
În cămașa ta de mire
Seara a-ncăput frumoasă
În marama-mi de mireasă.

ZBOR FRÎNT

Supt e în albie drumul întins.
Cerul cu stele surpat în noroi
Trasu-l-au caii cu frîie de ploi
Trestii suave n-au mai ajuns
Dorul să-mi sprijine-n cerul străpuns
Ape ascunse de-un mal de otravă
Țes printre ierburi capcana suavă
Lacul, o, lacul nicînd mai aproape
Poart-un desen pe-ntinderi de ape
Papura neagră – pește-nlemnit
La mijlocul zborului spre-un vis fericit

DULCE SORB

Întotdeauna porți
Un fagure de miere
În care vechi albine
Trudind s-au îngropat...
Plutești mereu prin aer
Printre căzînde frunze
Superbe-n inutila
Și galbena lor stare
Decît au fost vreodată
În verde viața lor.
Te porți pe tine însuți
Statuie-ndurerată
Ca într-un suflet orb
Și asta ca merinde, ca duh și ca otravă
Mereu să-ți porți prin lume
Fantasma, dulce sorb...

PENELOPA

Bine-ai venit, Ulisse, de-ai venit
Cînd, vai, de mult purtam moartea ta-n mîini...
Atîția ani au ruginit, pustii,
Între secunde au crescut măslini.

Ce vrei acum, străinule, să știi?
Dacă în pînză mi-am țesut credința
De-am ospătat pe zei cu carne crudă
De-am tînguit destul cetatea să m-audă?

De-atîtea ori rugat-am surdul cer...
Tîrziu sosești, bătrîn corăbier!

DRUM SPRE LUME

Nu mi-a mai rămas
Nici un drum atârnat
În cămara cu vise, la grindă
Cîte nu le-am trăit s-au uscat
Ca stejarul ostatec în ghindă.
Un pește de-aș fi
Legat spate-n spate
Pe viață
C-un frate
În apa de munte,
Topitul cristal;
Un fluture poate,
Cu soartă în frunte
Tăind armonii
În văzduh vesperal...
Dar
Sunt un drum
Eu însămi spre lume pornit

Cu praf și cu stele
Niciînd odihnit.

ȘI AȘTEPTAM

Și așteptam o vreme mai fluidă
Ca să mă nasc dintr-un subtil parfum
Și nu-ntovărășeam părelnic drum
De albă traiectorie aridă
Nemișcătoare ca o stea rigidă
Hieratică-ntrupare de album.

Și iarăși așteptam dintr-o vizieră
Să treacă oștile călări de vise
Cu toate răsufările deschise
Plutind serafic, fără barieră
Mătase grea, descinsă din filieră
Ca dintr-un basm cu vorbele prelinse.

Cînd, albă așteptarea s-a-nchegat
Din ea-ncepură, rîuri, sidefiu
O altă șerpuire-n susur viu
Să-ncolăcească-n creștet luminat

Un clocot ce-ncepuse-a fi târziu
Și așteptarea – dar neașteptat.

NEȘFÎRȘITELE VĂMI 1979

CÎRDURI DE MIRESMĂ – PĂSĂRI

Și deodată-n ceasul tainei
Cînd se-ntoarce-n noapte ziua
Au venit la mine tei
Cîrduri de miresme-păsări...

Și-am știut atunci că duhul
Frunzelor mă însoțește
Și-mi îmbracă neprihana
C-o verzuie-aureolă
Neștiută nici de sfinți...

Și-am putut s-aud ca-n visuri
Corul maiestos de arbori
Pe-atîtea voci cîntînd
Pre cîți ani își inelară
Somnurile în tulpini...

AMURGUL LUMINII

Vine o vreme cînd lumina cea blînd
Curgătoare în verde
Înoată prin frunze în aur migrînd
Și-n palmele-auguste tăria își pierde.
Și simt atunci o proaspătă uitare
Cum într-o nouă albie se-așterne
Și dintr-atît de odihnitor zumzăitoare
În corul verii rămas-au doar negrele semne.
Și umbra, umbra noastră cea înlănțuită,
Sculptată ce-o credeam în trunchi etern
Încărunțirii se închină prea smerită
Și-n palma frunzei umbrele se cern...
Dar poate totuși vremea-i fără vină
În greu păcatul nestatorniciei
Iar vara-nvingătoarea cea deplină
E-un joc al umbrelor pe trupul gliei
Și poate glasul aprig al izbînzii
Mustind în livadă mereu

E numai o milă imensă
A setei de formă din sufletul meu...

STAMPĂ

Turnuri, creste de palate
Foarfecă zarea ruginiu
Cu trei unghii-ngemădate
Zgîrie cerul catedrale
A pustiu.

Adormite plute-n aer
Negre păsări ostenite
Negre treiuri răsturnate
Zborul lor încremenit
În aripe.

Albe case între garduri
Din cinci linii prăvălite
Una-n alta sprijinite
În fereastra ramei negre
Adunate.

NESFÎRȘITELE VĂMI

Dacă s-ar putea învăța vreodată
Taina întoarcerilor
Dacă s-ar putea ști cât a rămas
Din ființa miracol pornită la drum,
Și mai ales dacă în oboseala victoriilor
S-ar ști cât din ea se împrăștie-n fum...

Și-apoi când, târziu, sau devreme,
În bine sau rău, luptele au un sfârșit
Și după ce-ai plătit fiecă vămă a râurilor
Fiecă oază a deșerturilor
Cu câte o frunză a copacului – suflet
De unde, iarăși, setea-nnoirii
Zvîcnetul aripilor, gata de zbor?

IPOTEȘTI

Printre ani ca printre sălcii
Vîntu-n orele poveștii
Sufică-n codrul neschimbat
Plînge după cel plecat
Unde ești, unde te-ai dus,
Ce năprasnic te-a răpus?
Parcă numai ieri erai
De mă leagăn mă-ntrebai
Și te-ai dus cu florile
Și privighetorile...

Florile tot înfloresc
Paserele tot doinesc
Vînturi mi te pomenesc
Frunzele mi te-ntregesc
Așa tînăr cum erai
Plete negre cum purtai
Peste numele-ți de crai.

Apele te susură
Florile te murmură
Și mereu te-or murmura
Cum mereu or învia
Ele doar se fac că pier
Sub al iernii giuvaier
Și învie-ntru prier
Iarăși murmurându-te
Ape colindându-te
Vântul pomenindu-te
Codrul legănându-te...

MEDIEVALĂ

Suave doamne-n crinolină
Îmi bîntuie acest amurg
În părul lor negrul alină
Privirile în foşnet curg.

Pierduții cîini în depărtare
Își cheamă zgarda în lătrat
Hieratici prinți de casă mare
Spre doamne demn s-au înclinat.

Răsună zvon de-alamă rece
Pădurea mov în dans foşnește
Tăcuții prinți se vor întrece
Și vor muri cavaleriește.

Suave doamne-n crinolină
Vor filfii din evantaie
Învingătorul se înclină
Învinsul frunzele-și îndoaie.

REVERS

M-am obișnuit cu mine
Și nu mai urc pe curcubeu
În fiecare zi pe alt tărîm
În cerul trei sau cerul nouă
Să am apoi ce să dărîm..

Mă-ncoronează-n luna nouă
Febrila noapte, cea de-afară
Dar numai eu cea din oglindă
Rămîn cu mine-n veci egală.

INSPIRAȚIE

Din lume a rămas doar coaja
Și ca-ntr-un strigăt orb din vis
Rămîne fără vlagă vraja.
Miezul tocat mărunt
Amestecat cu vorbe
Se rostuie-n ninsoare-nvolburată
În drumul vremii din „a fost odată“.

LUNA S-A-MPĂRȚIT ÎN DOUĂ

Luna s-a-mpărțit în două
Lună veche
Lună nouă
Două bărci de lună albe
Au pornit pe mări să salte
Lună nouă, lună veche
Pe un drum fără pereche
Drum în dor fără întors
De la Argeș mai în jos
Rămii, lună, mai întreagă
Pentru dragostea mea dragă
Pentru ce mi-o împărțești,
Pentru ce mi-o ciopârțești
Dragostea-mi fără pereche
Într-o nouă și-ntr-o veche?

AR TREBUI

Ar trebui o vreme bună
Nimic să nu ni se întîmple
Doar pînă singure se-adună
Cele trăite, între tîmple.

Ar trebui s-avem o moară
Să macine cu roți de vînt
Lucruri făcute ca să doară
Pîn-asfințesc într-u cuvînt

Ar trebui poate închise
Niște ferești precum n-ar fi
Căci prea intră pe ele vise
Din somnul nopții sidefii.

LITANIE PENTRU EMMA

Nimicul să te înconjoare vie
Pămînt să-ți sune în urechi mergînd
Tu să te crezi pe tine o stafie
Mireasma cerii să o simți visînd.

Aruncă-ți cupa, nu-i de trebuință
Ce-a fost să moară a murit de-acum
Plutește-ți umbra stoarsă de credință
De ai vreo vină, stinsă e în scrum.

De ce să mori cînd sufletul bolnav
Cu nici o moarte nu s-ar vindeca
Îmbracă-n doliu violet chipul tău grav
Și-mparte dorul doar cu umbra ta.

De ce să mori? Cu mult e prea ușor
Cînd amintirea-n sine te zidește
Rămii să vezi cum e cînd nu e dor
Rămii să simți uitarea cum te crește.

IKEBANA

Să-mi plimb reveria albastră
Prin marile săli cu ecou
Cu roze serafice-n glastră
Plutind într-un verde halou.

Și-n fiecă tainic ungher
Statui ca de abur ușor
Acolo se-aprind efemer
Dantele de alb merișor.

Pe lemn de stejar dăltuit
În altă vechime augustă
Gutuia de soare topit
Plutindu-și mătasea îngustă.

Mă plimbă albastră visare
Prin lungi împletiri de liane
Și sorb vegetala uitare
Din mîinile lor diafane.

AȘTEPTAREA APEI

Un dor al scufundării fără margini
Îl port cu vremea adunat mereu
Să nu mai fiu, să nu mai fie graniți
Între un eu al apei și al meu.

Aș fi sculptată-n apă ca în lemn
De mîna curgătoare a naturii
M-aș numi pește și-aș avea un semn
Al dorului de-a adînc în dreptul gurii.

Nu m-ar vedea nevrednice priviri
Scăldîndu-și nimicia-n baia mării,
M-ar crede tot cu spumele de-o seamă
Și-aș trece-n nori la ceasul înserării...

Nu știu un dor mai greu ca dorul apei
Cînd crești și tu-ntre fetele morgane
Și cînd nisipul vrea să-ți fie frate
Iar tu-l înșeli cu dansuri diafane.

ȘARPELE CASEI

Era o vreme 'naltă cu miros de rășină
O vreme a pădurii și-a drumului cu colb,
Pluteau deasupra casei perechi de albe păsări
Livezi înmiresmînd. Ferestrele cu alburi
Trăgeau chenar grădinii și se-adunau hulubi
În palma mea, fîntîină de aur măcinat
Și-aveam atunci o pace curată și smerită
În colț sub iconar

și-n ceasul adormirii

Mă leagănă miresma de grîu bun din hambar.
Trăia sub talpa casei un șarpe înțelept
Ce-mi dăruia doar vise cu codrii blînzi și dragi
Dar pasămite-odată într-un apus mai greu
Trecu șarpele casei

numai în visul meu...

COCHILII CÎNTĂTOARE
1982

NAVIGÎND CĂTRE VARĂ

Navigînd către vară
Ca o corabie de nouri albi
Pe nesimțite schimbătoare
Cînd într-un roib cu stea
Cînd într-un centaur
Ori într-o aripă-ncoronată...

Sufletul nu cunoaște călătorii navei efemere
Așteptînd să-i întîmpine
Cu veșnica neliniște fericită
A tuturor începuturilor de iubire
Nepăsător la posibila imagine a corabiei
În formă de șarpe sau bufniță.

IDEAL AR FI

Ideal ar fi ca tot ce atingem
Cu sufletul vorbelor
Să se facă poem;
Ca din smalțul tuturor lucrurilor
Să se deseneze scheletul de lumină
Din care au fost mai întâi întrupate;

Ideal ar fi să nu se uite nimic,
Să se rostuie tot ce se petrece
Într-un fagure savant
Unde viul din lucruri să-și afle loc
Fiecare după ighemoniconul său;

Ideal ar fi ca toate cele frumos trăite
Să se întoarcă într-o ființă de muzică
O dumnezeiță a sunetelor
Mai pură ca un ideal.

POEMUL COCHILIE CÎNTĂTOARE

Poemul cochilie cîntătoare
Cînd taina-și dorește auzul aproape
Păstrînd răsucite-n savanta-i lentoare
Mările lumii cu suflet de ape

Ghiocul, blestem și comoară
Vie în palmă-amintirea furtunii
Și muzica veșnică a orei de seară
Umbra rotundă de cîntec a lunii.

CEL CARE VEDE PĂDUREA

Cresc din trecuturi păduri foșnitoare
Tremură-n vînt oștiri de speranțe
Coruri de umbre-mpletite în soare
Voci nesfîrșite în verzi rezonanțe,

Zemuiesc în fibre copaci cu umbrare
Înalți patriarhi de cîntec pur
Sculptori savanți de flori cîntătoare
Vertebre-mpletite-n decorul de-azur.

Un cor de-armonie frunzișul încheagă
Cel ce nu-l poate-nvinge securea
E poate-un poet în graiul de frunze
Care-n priviri veșnicește pădurea.

FLORI DE CACTUS

Flori de cactus – trîmbițe purpurii
Ale nemaisperatei renașteri
Săgetînd sunete de parfum
Victorii ale tenacității în banal,
Suave muzici festive
Ale mulțumirii de a fi așteptat
Chiar nemaicrezînd
Înflorirea.

MARINĂ

Cărările lunii
Tremurătoare
Ape de lumină
Pe ape de-ntuneric;
Noapte – felină adormită
Pe mare
Ochii ei – stele
Cu suflet himeric.

Poate din laptele
lunii din apă
Seva își trage
Un zeu vegetal
Ce din adâncuri
Cu-ncetul își sapă
Turnuri de rugă
Cu creste de val.

DESPRE PLOAIE

Despre ploaie, o, despre Ea
Cugetînd cu luminile stinse
Ca și cum candelabre cerești
Și-ar uita pe pămînt
Pentru morți efemere
Trupuri de ceară prelinse.

Pletele ude c-o grea bucurie
Aripi de ploaie
Cu pene de vînt
Clipele curg și prin păr
Parc-ar plînge
Sufletul apei
Murind în pămînt.

DE TOAMNĂ

Nu cred că va fi fost altfel vreo toamnă
Din cîte-au vămuit galben în frunze
Aceeși parcă veșnică-ntrupare
A cerului într-un imens apus e

Să fiu tot eu – candidă legănare
A visului din liniștea înaltă
Să fiu tot eu de cîte ori îmi pare
Că toamna mă gasește mereu altă.

Aceeși toamnă căutînd în ierburi
Uitata urmă-a anului trecut
Se zbate încă vremea – o arteră
La-ncheietura toamnei mai acut.

LUNA CA O IDEE

Inimă albă a lunii
Străpunge ca o idee
Opreliștea ferestrei
Atît de ușor încît
Supusa ei oaste
De frunze-n negru adormite
Nu va afla vre-odată
Că stăpîna albă
Noaptea se strecoară
Ca să se preschimbe
Tainic într-un vis.

LACUSTRĂ

Apa ca o lumină ce doarme
Cu pleoapele sălciilor închise...
De la albastrul de sus
Pînă la cel adormit
Plutitor trupul blînd al amintirii;
Brotacii fermecați descronați de trestii
Alegîndu-și pentr-un pui de moarte
Plutele frunzei de nufăr.

BUCOVINA DIN INIMĂ

Îmi port pretutindeni ca un melc
Albastrele mînăstiri după mine;
Uneori, cînd copilul meu cîntă.
Privirea-mi acoperă lucrurile
Cu lanuri argintii de cartofi în floare;
Cînd merg, în amurg, pe cîmpie
Zarea-mi desenează-n cărbune
Pe-o strachină de Marginea
Casele sobre și caldele șuri
Pentru o schiță de destin
Acoperită de smalțul ierbii;
Lacrimile plînsului învie în auz
Copilării de duminică cu zvonul clopotului Buga
Reverberat la infinit ca-ntre oglinzi paralele
Între semicercurile aproape filosofale
Ale obcinilor împururate-n fragi;
În inima mea înflorind prveliștea Bucovinei
Ca-ntr-un cuib de cartofi săpat primăvara

Unde lângă trupul sacrificat al plantei-mamă
Strălucesc năvăliți puii albi.

ȘI SE FĂCEA

Și se făcea că mor frumos
Și că mă plouă cu frunziș
Iar dinspre lumile de jos
Urca o taină-n luminiș.

Și se făcea că te visez
Venind mereu dar stînd pe loc
Iar calul tău mînca din miez
De nuci cu cojile de foc.

Și se făcea că-i în amurg
Cînd norii-n aur se-mbrăcau
Și-n aripi mari părea că urc
Și pletele-mi înmugureau.

Și se făcea că mă vedeai
Și-n rîuri ochii-ți se topeau
Eram mireasa ta de mai
Și flori pe chipul meu dormeau.

CURAJUL DE-A ARUNCA

Curajul de-a arunca
Manuscrite, fragmente de jucării
Imprintate cu degete mici,
Rochii albastre în care au murit
Verile atîtor plutiri,
Scoici cu inutile zumzete îndepărtate,
Sticle de ochelari înverziți de frunzele
Preavechilor priviri,
Flori presate cu mesajele petalelor osificate,
Pahare gîtuite de unghii-nceștate,
Batiste-ngălbenite de fumul gărilor
Umbrële cu spițele rupte de greul
Lucitoarelor nopți singuratice,
Icoane cu chipul bunicilor
Îmbătrînite de sărutări și lacrimi...

*

Curajul care-mi va lăsa
Casa sclipitor de curată.

ANTICARIAT

Au început a fie rostite
Toate cuvintele, se pare,
Cele înalte și noi
Au devenit foarte rare
Vom trăi un anticariat de cuvinte,
Vom plăti o mie de lei
Cuvintul „te iubesc“
În montura sa originală
Folosit de Balzac înainte de boală...
Va trebui doar să le restaurăm
În laborator cu migață
Apoi să facem altele noi
Ca argintul proaspăt marcate...
Dar vor trebui
Prea multe rotiri de cadrane;
Și sentimentele-adunate
Ne vor umfla-baloane
De dragoste ca blestemul de grea

De ură ca plumbul
De milă ca roua
De silă ca fumul
Prin care vom orbecăi
Căutînd semnul
Cu care să ajungem
De la mine la tine
De la tine la el și la ceilalți;
Poate c-ar trebui deci
Să ne grăbim a ne spune tot
Pînă nu sînt încă rostite
Toate cuvintele vechi și cinstite.

UN VIS CIUDAT

Un vis ciudat...
Ca și cum pînă-ntr-o zi ai existat fără
să știi
Ai fost fericit, ai urit, ai iubit, ai scris
Ca și cum ai fi fost altcineva
Și dintr-o dată ochiul tău capătă raze
de far marin
Și la lumina lui vezi
Cît de aproape îți fuseseră corăbiile
de țärm
În noaptea căzută furtunii;
Și-ți ancorezi toate parîmele
Și-ți prohodești toți scufundații
Pășind într-un nou, liniștit învelis
Care are proprietatea rară
De-a se putea privi dinafară.

Ce vis ciudat...
Ca și cum pînă într-o zi
Ai fost fericit fără să știi.

SIMETRIE

E un copac în fereastră ca-n ramă
Trece un om, unul sus, altul jos
Florile gheții-n nimic se destramă
Umbra rămîne-n desenu-i frumos.

Noapțile vii cu năluci umblătoare
Spală în vin cămașa de vis
Sticla desparte-n argintie cărare
Umbra zăpezii de pomul învins.

CROCHIU

Am rătăcit atît de mult în alăturarea noastră,
Melci în cochilii simetrice,
Fără să vedem altceva decît
Forma de pîine a lumii;
Soarele săgetează cu o clipă de viață
Rubinul din deget;
Trece pe stradă moartea mereu necoaptă
Ca un poem scris la comandă
Înainte de-a se întregi în placenta sa
La fel de greu de identificat în geografia trupului
Ca și ținutul sufletului;
Chemarea mea, o sticlă aruncată în eter
Așteptîndu-și zadarnic răspunsul
pe hîrtia pergamentului antiacvatic;
Părul o pădure în care e întotdeauna toamnă
În arămiu hieratic
Și pentru contrast ramurile ar putea
Să crească din vermină respingătoare;

Cel ce trebuia să-și taie o ureche
Nu răspunde căci nu mai aude cu ea
Înainte de-a și-o tăia;
Vremea își mai gătuie un an bisect
Timpul consumat ca un vin
Întii sublim și apoi abject;
Pe tavanul cafelei fresca nonfigurativă
A destinului se usucă încet
Răsucind șerpește firul unei sorți de poet;
Semnul cabalistic al înțelepciunii și morții
Se împreunează într-un ochi de buhă
Parodiind firul sorții;
Sub razele obosite, lacrimi din soarele de fîn
Adâncul ceștii câștigă spirale de calcar bătrîn.

DIALECTICĂ

Treptele-statui de iederă
Crescătoare
Pe care urcă timpul
Cu pași de spirale
Toate secundele lui supunându-se
Alcătuirii de scară
Cele vechi – împletiri de melci fosilizați
Cele viitoare – aureole boreale
Din infinirea lor sculptează lumea
În coloane răsucite – catedrală fumurie
Unde eternitatea se închină treptelor
Ca unei divinități.

UMBRA CASANDREI 1983

CONTRIBUȚIE LA O DEFINIȚIE

Mireasma fericirii e așa cum
Nu te desparte de cer decît pleoapa
Cea grea doar cît frunza,
De scînteietoarea lui aripă
Doar vrerea;
Cum, atît de tîrziu trezindu-ne tineri,
Tîrzie și graba de vis;
Cum duhul universului își mai adună odată
Puterea de-a fi
Și-o toarnă-n lut proaspăt de prunc,
Și-n privirea dintîi a uimirii lui
Lumea născîndu-se iarăși.

OU

Ninge rotund, o alergare
De păsări albe-n cerc închis
În mijloc sîntem ca-ntr-o sferă
Cîndva-ncălzită-n paradis.
Căldura serii face coajă
Cuvinte simple-noată blînd
Și mici făpturi cu-arama pîinii
Miezul luminii-ntruchipînd.

Nu intră nici un vînt pe ușă
Rotund fără de greș e totul
Și fierbe laptele-n puterea
Unui penat al tainei – focul.

SĂ MÎNCĂM UN MĂR

Șoaptele, șoaptele,
Fulgi tremurați,
Zburînd spre țara lor ca laptele
Din anii furați.
Poate fiecare fulg e un suflet pierdut
Purtîndu-și povara uitării
Într-un rămășag de mult făcut
Cu șansa-ntîlnirii-unui brad al chemării.

Bucurie de fulgi, bucurie
Izvorîță din cer,
Atunci cînd ninge tragem o fugă
În copilărie
Să mîncăm un măr.

MARINĂ

Și fața ta ghicită-n alb de lună
Pecetea pietrei o purta în chin;
Și-am știut atunci că-i timpul să mă-nchin
Acelei luni suav prevestitoare
Ce timpul dintre noi l-a-ndepărtat
Și a țesut pe ape, hieratic, o cărare
Pe care, goi de gânduri, urma ca să pășim...
Cînd s-a oprit și briza și-au stat și pescărușii
Deasupra noastră-n aer cunună desenînd
Aveam picioare unse cu mirturi parfumate
Ne aștepta întinsul de ape-ncremenit
Și noi pășeam alături pe drumul dinspre mit.

CÎNTAREA CÎNTĂRILOR

Nu știi cum poate fi
Dorul un șarpe
Cald și viclean răsucindu-și inelul
Pe trupul durerii cu numele meu;
Și cum se desfac trecătorii în valuri
Ca Moise departele tău chip învingînd,
Cum neîndurător e arcul brațului pur
Adormit îndelung în alb de statuie;
Sub povara poruncii ochiului tău
Neînduplecat în tărie
Fără preget ți se supun
Armăsarii pur sînge
Din hățîșurile venelor mele
Nevredniciți vreodată cu frîul.

ADÎNCUL

*„My deep is feeling always
It's nothing to disturb me“*

Mă tulbură cuvîntu-ți
Și călăuză-n vid mi-i

Adîncul tău cel limped
Cu straturi de furtuni
Măsură dîndu-i astfel
Ascunsei mele lumi

Învăț să port în stînga
Fugara-ți întrupare
Ca pe un vechi argint
Primit spre neuitare.

ÎN RAMĂ

Dejunul calm sub copacul cel gros
Cu sute de ani adormiți între ramuri...
Știi, mereu îmi părea că pozăm
În miezul unui dreptunghi decupat
Ca de-o ramă-n văzduhul frumos.

Și clipa răcindu-se-n laptele fiert
Avea gustul sublim
Al cuvîntului „iert“.

Și-ți mulțumeam ție
Pentru chenarul cel roșu de flori
Și pentru stolul de miere din clopot
Dinspre troița ce ți-o credeam ctitorie...

Am găsit tabloul acesta-ntre cărți
Și ierbare
Cana e de lut sclipind stins

În frunzare
Din locul în care trebuia să fii
În ramă lipseai...
Fiind probabil tu, cel ce pictai.

ALB

Alb pătratul încăperii
Străbătut de forme pure
Frunze răsucind de vîntul
Părăsirii-n necuvînt.

Glasul crește singur cedru
Sublimînd fosta pădure
Cînd mișcarea infinită
Este pasul tău plecînd.

Și zăpezile albastre
Stivuite-n ne-mplinire
Mă despoaie de credință
Dorul alb se-ntoarce-n fulg.

Florile de gheață-n geamuri
Rostuind o mănăstire
Unde clopote ascunse
Noaptea tînguie prelung.

GLOSSE HAMLETIENE

Gînduri din trupul răbdării
Ca Juno din țeasta lui Zeus
Scări în spirală se-nșiruie-n sus
Tulbure glasul mirării;

Vin și iar vin în asalt ne-nterupt
Oștile verzi ale spaimei sporesc
Șiruri de lănci ipotetice cresc
Zgomotul lor de mișcare e rupt.

Zilnic îți cade, grea, fruntea-n țărînă
Singur ți-o-ndrești ca pe Yorik spre zare
„Mai ești, nu mai ești“ se-ascunde-o-ntrebare
’N găvanele frunții ce-o ții încă-n mînă.

CARTEA LUI IOV

O, înduratele, nicidecum în păcat
Rănile mele-ți sînt temeinicie
Și știi, cu toată tăria o știi
Că truda mea îți înflorește ție.

Ajunul meu din orișicare zi
Cînd sărbătoarea-i totdeauna mîine
O, dac-aș ști că ți-e folos, de-aș ști
Din jilțu-mi de gunoi ar crește pîine.

Cum părăsit de fii și de nepoți
Umil lepros cu clopote drept veste
Cînd crește cercul pierderii de toți
O, dac-aș ști că ochiul tău mai este!

MARTIRUL

Dulce durere, neștiut de dulce
Curat gustul lemnului, preasfinte martir
Și trec norii ca o procesiune
Peste apa ochilor tăi
Atît de încăpători
Pentru tot cortegiul de nori,
Preacurate martir;
Și mîinile, mîinile tale ca fildeșul
Înflorit parcă, alb, lemnul sfînt
Ramuri ale trupului tău
Rămas numai spirit.

CAMELEONUL

Luptînd mereu cu morile de vînt
Un Don Quichote prins între palete
În nesfîrșirea Țărmlui cuvînt
Ajung pînă și pașii să se-mbete

Tu cine ești, mă-ntreb, eu cine sînt?
Și-i doar ecoul adormitul oaspet
Ce n-a plecat cu ceilalți în rînd
Și-acum se zbate-ntre oglinzi ostatec.

Unde-i credința, unde-i neprihana
Ce-o cauți ca năuc între jivine?
Cresc coarne și copite iar dojana
Ți-e punte spre trădările de mîine.

Un alb de floare-n vis m-a-nmiresmat
Și m-am trezit mai pură c-o măsură
Dar cameleonu-n zori și-a inelat
Pe gleznă răsucirile-i de ură.

STRIGĂTUL DIN VIS

Încremenită privire
În care se răsfîrînge, răsturnîndu-se
Cerul ca un capac de iad
După care se năpustesc monștrii atavici,
Tricefali;
Rodul cel mai ales al sunetului
Privighetoarea, neștiutoare,
Din ce în ce mai aproape de gurile monstrului,
Apoi urmează candelabrul străluminînd
al florilor de castan,
Apoi izvorul luminii și apei
După care n-ai mai rămas decît tu,
Încremenită privire...
Și strigătul, strigătul care ar învinge tot
ca un descîntec fără greș,
Se zbate în chinurile unei faceri fără sfîrșit
Iar cînd, nesperat, totuși se naște
Îl auzi numai tu.

FOTOGRAFII

Iată privirea oarbă ca de bufniță-n soare
cu care cercetam înainte,
Necrezut de puțin fericită
De iminenta apariție a ta;
Iată mâinile tatălui ridicînd un pahar
Plin de urarea pașnică: „La mulți ani!“
Neumbrită de cearcănul nopții următoare.
Iată singurătatea mea grea de eternitatea unui an
în care îmbobocirea încă nu se zvonea.
Iată rîsul nostru candid adăpostit de acoperișul
ce nu-și simțea încă frisonul surpării;
Iată, vine din nou fotograful trimis de posteritate
Să culeagă mărturii
Pentru muzeul memorial al destinului.

UCENICIA DE AUR ȘI PURPURĂ 1985

UITAM SĂ MĂ TREZESC ÎN ZORI

Și se făcea cum uneori
Uitam să mă trezesc în zori
Era precum mi s-ar fi-nchis
Poarta ieșirii dinspre vis
Și tu veneai și te vedeam
Ca pe-o ninsoare te-așteptam
Și parcă tot nu ajungeai
Și înotai și-apoi zburai
Cu brațe-vîsle despikai
Apa uitării dinspre rai
Apoi pluteai pînă la brîu
În valul aurului-grîu...

Aveai păduri, aveai și rîu
Dar nu știam cine erai
Și numele nu mi-l știai
Cum nimeni nu ne cunoștea
Doar steaua mea de steaua ta

C-o rază albă se țesea
Și-ntr-un sărut se-ndurera...

Iar eu muream și tu plîngeai
Și înviam și tu rîdeai
Și înotai, zburai, pluteai
Către mireasa ta de mai
Și veșnic nu mai ajungeai
Și eu plîngeam și tu rîdeai
Și eu visam și tu știai
Și-atuncea părul meu crescui
Și într-un pod se prefăcu
Și degetele-mi se lungiră
Spre brațul tău se arcuiră
Și-n ramuri ninse de cais
Le prefăcu augustul vis...

Eu te-așteptam și tu pășeai
Ca primul om venit din rai
Eu te uitam și mă iertai
Îngenuncheam și mă vindeai
Și-argintii galeși ți-i sunai
Și iar spre mine înotai
Și eu uitam și eu uitam
Și părul pod iar mi-l creșteam

Și te-așteptam și te vedeam
Cum veșnic nu știai s-ajungi
Spre chipul meu cu umbre lungi...

Și-aerul creștea-ntre noi
Și-n cețuri se-ntorcea și-n ploi
Și te-așteptam și tu vîsleai
Și te chemam și n-ajungeai
Mă-ntunecam și mă strigai:
„Rămîi, mireasa mea de mai
Căci nu e drept și meritat
Atîtea veacuri să fi stat
În depărtarea ta-ntristat!“
Și te-auzeam cum mă strigai
Și-ți răspundeam și n-auzeai
Și-apoi cînd răsăreai din nori
Eu mă trezeam și era-n zori...

AMURG DE AUGUST VĂZUT DE SUS

Pădure încă verde cu aurul dormind
Frunziș foșnitor
Cu disperarea calmă a ultimei tinereți
Halou arămiu de val încremenit
Pe zare-dealul.
O cămașă zbatându-se pe sfoară
Cu sufletul uitat în ea
Să se lase răpită de vînt

Între pămînt și cer
La jumătatea drumului pe Calea Ploilor
Încă nepornite
Strălucind oul de taină al muzicii...

Într-un amurg de august
N-a murit nimeni vreodată
S-a topit doar încet în văzduh
Sporindu-i c-un zbor coroana de-aramă.

DE-AȘ ÎNVĂȚA

De-aș învăța neprețuitul semn
Prin care să mă schimb într-o plutire
Deasupra apei de frunziș și lemn
Sculptată maiestuos în amintire.

De-aș aduna-n căușul palmei în secret
Drumuri de țară-n liniile vieții
Ca pe iubirile unui sublim poet
De-o gravă nebunie-a frumuseții.

De m-aș cuprinde într-un înalt delir
Al frunzelor când împletesc rugină
S-adăpostesc ca un curat potir
Din harta mării seva de lumină.

Și de-aș uita-ntr-o țară de visare
Tăcerea ierbii ce în alb se-ascunde
Și greul dor al razelor de soare
Pe când adorm cu flori de gheață-n unde.

SĂ NE ASCUNDEM

Să ne ascundem în cetăți
De nori, de frunze, de poeme
Cum am făcut de-atîtea dăți
Cînd cucerind auguste hărți
Ne retrăgeam între catrene.

Să ne salvăm prin inocență
De-atîtea ori căzuți în gol
Ori în capcana vre-unui rol
În care vindem indulgență
Pe un pocal de vitriol.

Să învățăm sacra uitare
Catharsis pur de străvezimi
Precum am curge într-o mare
Superbă-n surda-i tulburare
O catedrală-n adîncimi.

ACADEMIA DE AUR ȘI PURPURĂ

Drumul nostru prin tunelul de frunze
Spirala plutitoare într-o lume de amintiri arămii
Cu cerul neîncăpător de durerea culorii
Precum am pluti în apa unei fântîni
Plină de rugina regală a viselor de stea
Ce s-au aruncat de iubire în adînc.

Fiece pas sporind augustul preț
Al sublimei arte cu care știe frunza
Toamna să moară.

Dumul nostru de ucenicie
În academia de aur și purpură
Din superbia căreia-nvățam
Cu cîtă frumusețe ești dator
Să-ți cucerești apusul ca pe-o nuntă.

PRECUM ÎȘI PIERD COPACII

Tot mai rar îmi amintesc
Cum voi găsi într-o dimineață
Pe albul lăcașului cald
Al visului proaspăt fugit
O armură de pene sedefii
Doar de mine văzută
Cu care învelindu-mă voi putea înota
În apele cenușii ale tuturor singurătăților
Prin care trebuie să trec pînă la tărîmul de fildeș
Fără să-mi pierd, încetul cu încetul suflarea
Precum își pierd copacii superbia toamna...

PLOAIA DE LACRIMI NEPLÎNSE

*Peste un pod ca o lespede
Trupul trecînd
Seară de seară
Viața pe rînd.*

Singurătatea ca un pepene pe vrej
Răsucindu-și în zadar obrazul spre soare,
Un soare fugărit îndărăt spre răsărit,
Nimeni nu vine de după linia zării
Unde toți stau pitiți
Sufletele lor cocoșate, îmbrăcate în șobolani,
gîndaci, moluște
fiecare după cît se poate tîrî în întuneric
un kilometru, doi, doisprezece...

Și așteptarea se lasă din ce în ce mai jos
Grea ca niște nori plini de lacrimi
Ca și cum plînsul neplîns
Al tuturor sufletelor dintotdeauna
Ar fi fost adunat cu grija de-a nu se risipi
Și ar fi fost depozitat în saci mari și diformi
Așa cum au fost păstrate cu grijă
Valiză lîngă valiză, coș lîngă coș
Papuc lîngă papuc, la Auschwitz
Munți de lucruri părăsite
De umila nevoie a stăpînilor lor
Merinde pentru folosul de mai tîrziu
Al învingătorului, zeu și blond
Spălat de păcate
Vesel și senin, cum ar fi vrut ei

Să-l construiască pentru Apoi.

Va ploua cu lacrimi peste
Cîmpia de singurătate plesnită de secetă
Și de chinuitoare răbdare
Încît nu vor mai rămîne în depozite
Nicăieri lacrimi neplînse
Inutile, învechite, bătrîne, pustii.

CE CUVÎNT SĂ ROSTESC

Ce cuvînt să rostesc

Atunci cînd lumina sufletului scade

Încetul cu încetul, spre-amurguri de-aramă?

Prin ce filtre împletite să trec

Atîtea grele nepăsări ce timpul mi-l destramă

Ca să-i rămînă miezul viu

Nears de acidul atîtor corozive depărtări?

Despre ce să vorbesc

De vreme ce nu știu dacă m-a auzit cineva

Vreodată cîntînd

dacă nu cumva trupul de marmură

Al sunetului a răsunat ca-ntr-un dom fără timp

Doar în ecoul meu...

Poate că rostind,

fiecare cuvînt ar știrbi întregul vibrînd

Al cîntecului înalt, mistuitor

Fără prihană de singur...

ADEVĂRAT, BUNA MEA SORĂ...

Adevărat, sora mea
buna mea soră, adevărat
Că între lumi încet a înserat
Și clopotul cu rîuri de nori
Și zvon de cobalt
Spre depărtarea ta mi s-a-nălțat.

Atîta seară, pentru o vecie de veacuri
albastră
În care numele tău înoată curat
Către crinul acesta
Cu trandafir altoit
Din cîmpia mea cu duhul răstignit,
Înoată sunetul tău
Dinainte de-a se fi auzit.

Adevărat, buna mea soră – adevărat
Cum visul maicii noastre dintr-un cîntec

Ne-a-ntrupat
Și-n laptele durerii cu floare ne-a-nțârcat
Ci tu, în urma mea cu tulpini de purpură
Și busuioc
Palma pământului cu drumuri de dor
S-o descînți o ai sărutat.

De nu va mai fi să fie de frig întunecată
Cetatea de iarbă ce-o clădim
La jumătatea depărtării
Dintre sud și nord
Acolo unde izvorul secetei
Alb cercetează
pîntecul muntelui de sare
Pe care pașii mei sculptîndu-și
greutatea lemnului curat din umere
S-au însăpat...

ATÎT DE SĂRACĂ ÎNCÎT

Atît de săracă în lucruri numărătoare
Mă aflu încît
Mușcătura de-o viață-a dușmanului
Nu-mi are nimic de furat
Oricît ar soarbe de cu spor, oricît

Doar cînd vine ceasul acela adînc
Neprevestit vreodată de furtuni vuitoare
Cîntecul celest ce mă străbate
Nu e al meu
Cum nu e aerul suflării;
Eu sînt a lui
Sînt un fluier de os fericit
Cînd văzduhul, torcîndu-se-n sunet
Mă-nlumină
Fericit, chiar dacă fiecă trecere-a cîntului
Ca o flacăra albă
Osul pur de fluier îl mistuie.

TRANSPARENȚĂ

În cetatea asta-n care
Nimeni nu mă mai cunoaște
Fețe vii și fețe moarte
Trec ca norii peste ape.

Împrumută fiecare
din lumina mea o parte.

În cetatea asta verde
Toată lumea m-a uitat
Nimeni parcă nu mă vede.
Cum nici n-aș fi existat.

Zi de zi tot mai departe
Adîncesc alba-mi tăcere
Învățînd să tac pe note
Precum apele-n cădere.

Poate o ninsoare-albastră
Mi-a supt chipul în adînc
Poate-o liniște sihastră
M-a înfășurat pe-un cînt
Și nu sînt decît o umbră
Și nu sînt decît cuvînt

În cetatea asta parcă
Mă întorc cu un toiag
După veacuri petrecute-n
Valea Plîngerii
Pribeag.

CAII ARĂMII, VIOLEȚI

Mi-e grijă că m-ai pierdut
În uitată liniște
Ca pe-o basma mătăsoasă...
Am dormit nu prea mult
Doar vreo două viețuiri depărtate;
Trece apusul în zare
Cu caii arămii, violeți la păscut...
Mă vei găsi prin cămări ca o boare
A mătăsii și mă vei privi
Cu mirarea dintîi
Și eu nu te voi trezi
La amintire...
Timpul acelei vieți purpurii
Prefăcut e-n departe rugină
Ah, liniștea-n care aștept
Să se întoarcă apusul
Cu caii lui violeți, arămii de la rîu...

POATE CĂ ATÎT

Zbor de frunze, zvîcnire de lacrimă
Totul se inversează în marginile Eului prim
În care nu mai există sus și jos;
Albul devine gri;
Fierul devine fulg...

Binecuvîntat cel ce-a născocit beția dansului
Lumina-mplinirii, puritatea lacrimii,
Descătușarea înaltă a milei;
Să fim acolo unde totul se întîmplă
Simultan;
Poate că nu e un sens mai adînc
Decît acela de-a strînge miezul întîmplărilor
Într-o vitrină ascunsă;
Poate că atît avem de făcut.

VINE O PASĂRE

Vine o pasăre și se așează
Ca pe-o fântână pe ochiul blînd
Tace și-așteaptă raspunsul simplu
Care-o să urce cumpănă-gînd

Vine o frunză și se așterne
Pe-o palmă albă ca o mînușă
Doar pîlpîirea venei curate
Îi va deschide o tainică ușă.

NEDEOSEBITĂ DIMINEAȚĂ

Nedeosebită, prin nimic, dimineață
Lapidară și simplă
Strălucind stins în ritmica lumină
Înșiruindu-se lângă celelalte,
Una după alta
În Marea Monotonie
Cu măruntu-i triumf.
Doar privind-o o clipă
Prin ochiul îndurător
Și înduioșat al amintirii ce va deveni
Stoarsă fiind de apa monotoniei
S-ar putea întrevedea
– firav contur –
Sensul leneș crescător al spiralei
spinare blîndă
acoperită de solzii atîtor
banale dimineți.

TIMPUL ACELA CÎND...

...Mă voi privi de sus
Adunîndu-mi faptele
Ca pe o mîină de oase
Dezgropate după șapte ani
Stropite cu vin și plînse-n pomeniri...

Cum nu voi înțelege,
Cum voi căuta în zadar o legătură
Între zgomotul de zgură huruitoare al fiecărui pas
Împedicat, încovoiat, lapidat
Și umbra albă a aceluiași timp
Ca un sîmbure răsturnat, divorțat
de simetricul său oglindit
Plutitor de ușor în fără de învelișul său
Condensat, muzical pînă dincolo de albastru!

Atît de simplu încît mă voi mira
De-a fi avut vre-un inveliș mai greu
vreodată.

FIE ȘI-N VIS

Puterea de-a trăi sublimul
Fie și-n vis
Pavăza spre regnul cenușii;
Eu eram acolo, de mii de ori în aceeași clipă
Fără zdrențele corporalității;
Toate făpturile florilor,
Unghiurile verzi ale brazilor
Semicercurile dealurilor
Îmi transmiteau un efluviu
În care încăpeam
Cu ființa întreagă
Și nu știam denumi cu alt nume
Ceea ce mi se întâmplă
Decît iubire.

MÎINE VREMEA...

Mîine vremea mă va curge
Ca pe-o apă, ca pe-un val
Ce spărgîndu-se de mal
Iar în largul ei ajunge.

Mîine iar voi fi lumină
Izvorînd din templul sferic
Spre-a mă-ntoarce-n întuneric
Cînd sorocul o să vină.

Mîine voi culege iar
Frunze galbene din aer
Ascultînd al toamnei vaier
Cum se-așterne în zadar

Mîine iar voi fi o frunză
Mîine iar voi fi un gînd
Peste vreme aruncînd
Palma mea din creangă smulsă.

SINGUR, SINELE MEU
1996

SINGUR, SINELE MEU

Atît de singur Sinele meu ostenit
Călător de o viață-n deșerturi pustii
Luptător cu armuri ruginite-n țării
De lacrimile celei dintîi îndurări
a învinșilor care, la adăpostul milei mele,
Lovesc cei dintîi;
Odihnindu-și o respiraie încrucita povoară
În rotundul de palmieri
Al Stării Sublime,
Starea aceea unde nimicu-n nimic se întoarce
Și osul în zbor se preface
Locul acela celest de unde,
dezbrăcat pentru o clipă de teamă și chin
Blînd cutremurat vezi întregul
Și poți să-l rostești
În cuvînt.

HAIKU

„M-a trăit destinul ca pe-o frunză“
Cel mai scurt haiku din viața mea
Ni s-a dat ordin să trăim lumina
Și-am căutat să-ndeplinesc porunca grea.

EXILUL MEU DE CEARĂ

Acolo fu exilul meu de ceară
Ca-ntr-un muzeu al tristelor figuri
Șezum și plînsam pentru-ntîa oară
Sporind rugina stinselor armuri

Șezum și plînsam și mai plîng azi încă
Din ochiu-ascuns sub ruginite-armuri
Cu cît aș plînge încă-i mai adîncă
Lacrima lumii tristelor figuri.

POEZIA

Regăsirea Cuvântului
Prin care Dumnezeu a descris
Cum vedea el că va fi lumea.
De aceea, ușor de recunoscut
Niciodată de numit.
Cum să descrii tu,
Cu ochiul tău cel o clipă trecător
Peste nemarginea firii
Întregul cel de Marele Sine văzut
Înainte de-a-l naște
Spre-a-l da drept merinde
Iubirii?

POET – OM CU MISTER

Poet – om cu mister
(Apud madame Candrea
Cea care mult iubitui-a pre poeți
De zei i-a făcut să se creadă
Învăluindu-i în fum de Olymp
Pe cînd stăteau la mesele din crîșma ei
Cea de din afară de timp).

Poet – om cu mister;
Om pentru care lumea,
Cu toate cele lumeste
Nu-i decît un pretext
Pentru stări sufletești.

STAI ȘI SCRIE

Stai așa! Nu mișca,
Nu mânca, nu te spăla,
Nu-ți fă analizele
Nu-ți descifra surprizele
Nu te grăbi la slujbă, corvoada să-ți duci
Nu-ți mai căta rostul în lume
Și nu-ncerca să-l descurci!
Stai așa, nu mișca,
Stai și scrie
De dimineață pînă seara, Poezie!
Că acesta ți-e rostul, se știe,
Mai ales de dimineață cînd abia mijești către lume
Din dublu-i ascuns în mister
Cînd visele mai stau moi peste tine
Ca o rouă căzută din cer,
Ca o plasă, a Lui sau a Ei
(Cine știe sexul îngerilor?)

Al îngerului care m-a lovit cu aripa)¹

Așadar, n-aș mai avea altceva de făcut
Decît să contemplu
În zbor de pasăre-liră
Peste lumea de lut
Hrănindu-mă cu roua din ceruri
Și respirînd pacea lumii
Înveșmîntată-n pene de-mprumut...

Oare n-am ispășit de ajuns în robie
Zi de zi, ceas de ceas, truda vieții de-osîndă?
Oare n-am cucerit dreptul să contemplu
Și să însemn, doar, cu-n creion de azur
Tot misterul din jur,
Eventual să închid ce-am aflat
Pe-un papirus, în templu?

Stai așa, nu mînca, nu vorbi, stai și scrie
Cu un creion de văzduh
Mai ales dimineța, Poezie!
Scrieți, băieți, numai scrieți!
(Dar fetele oare, ele n-or fi fost rupte din soare?)
Nu mișca, nu uita, vine Ea

¹Apud Mihai Ursachi de pe cînd nu se mai credea pelican.

Și ești în năvod
Moale și pur
Ca spuma de-azur
Și de ce scrii, începi să te trezești
Și nu mai știi dacă încă mai ești
În năvoadele cerești
Ori tu singur îți crești
Vorbe și umbre, păcate lumești.

VIN LUPII TINERI

Vin lupii tineri din urmă cumplit
Prada s-o-mpartă, a lumii ciosvîrtă
Strașnic urlînd din gîtlejul lihnit
Cînd încep hora prăzii s-o-nvîrtă.

Lupii bătrîni mai erau tacticoși
Vintrele largi după ce-și săturau
Si-un strop omenesc în ochii sticloși
Privind către cer mai părea că-nălțau.

ODĂ VRĂJMAȘULUI MEU

Ție, Antisinele meu, ar trebui să mă-nchin
Mulțumindu-ți că prin ură mă naști.
Ce m-aș fi făcut fără tine?
Aș fi îngălbenit vegetal
Spre uitare de sine,
Aș fi ruginit mineral
Pînă-n miezul ruinii,
M-aș fi stătut
Ca un ochiu de mîl
Nici apă, nici humă
Și-ncet m-aș fi nenăscut
Ca pruncul în mumă.
Vrăjmaș nesperat
Ce-mi trezești lenevia-ntorcînd-o-n oțel de Toledo
Imprevizibil șacal
Ce mă obligi sa mă apăr amintindu-mi de mine
Și lustruindu-mi armura și coiful
Pîn-ce-mi devin epidermă de bronz

Tu ce mă arăți lumii hidoasă
Tu mă obligi să te contrazic și să devin
Tot mai întregă, mai luminoasă:
O, Antisinele meu, jumătatea de măr otrăvit a poveștii
Căreia cealaltă-i sunt eu,
Ție, Prea Ne Fericit Anticrist, ce te dai drept Mesia
Aproapele meu mai aproape decît mi-a fost cîndva
Vreun iubit...

Dacă nu te-ar fi iscat vreun duh milostiv
Strajă de veghe timpului meu
Înspre îndîrjită nedelăsare
Ar fi trebuit să te născocesc ca pe-o minciună
Și nu se știe dacă aș fi reușit să-ți sculpez mai cu har
Fruntea de cîine turbat, ochii de lup hămesit
Barba de țap nădușit de sabat și sufletul de vîrcolac.

Ție ar trebui să mă-nchin mulțumindu-ți
Blestem de pedeapsă, contrast întunecat strălucirii mele
Grație ție, tot mai întregi!
Ție-ți ridic osana
Cel ce ești ramă neagră privirilor mele de cer!

SCAPĂ-MĂ, DOAMNE

Atît de mult iubindu-mă dușmanul
De moarte menindu-mi mereu
Piedică a vieții deșarte
Părîndu-i doar eu.

Lumea întoarsă-n rotundul din deget
Leagă, dezleagă mereu fără preget
Treptele viului, duhul pîrîului
Blestemul greu.

Scapă-mă, Doamne-al întregului lumii,
Nu mă lăsa genunchiată umil
Nu-l înarma să mă secere răul
Nu mă lăsa fără scut sub săgeți
Spulberă-l, Doamne, -ntre zări, o cenușă
Lasă-mi puterea și viul și ușa
Către înaltul și-al tău adevăr.

ACESTA DE MI-AR FI PĂCATUL

Și dintr-o dată, dintr-o dată iarăși
Tăcere mi-e și mă ascult în tine
Cum altădată cerul se scursese
Ca printr-un jgheab în greul unui Sine

De unde vine ziua, din ce noapte
A fără de creatului prezent
De unde perpendicular pe suflet
Durerea oricărui coșmar latent?

Mă scald în întrebări ca ceru-n apă
La fel de-aproape de răspunsul lor
Pe cât e infinitul să încapă
În lacrimă ca într-un athanor.

De ce aici, de ce acum și astfel,
Păcatul cercetării mă îmbie
Precum pe Eva demonul din șarpe
Gustul oprit al mărului să-l știe.

Acesta de mi-ar fi păcatul, Doamne
Aș ști măcar prin ce mi te-am stîrnit
Și locul meu în pomul tău cel veșnic
Mă iartă că altfel mi l-am dorit.

CU CE ȚI-S, DOAMNE

Cum de te lupți cu mine, o fărîmă
Făcută dintr-un ciob de nemurire
Cum de mă verși ca apa-ntr-o fîntînă
Cînd nu-s, întregă, decît o privire?

Cînd tu nemarginea și infinitul
Și nevisatul stăpînești deplin
Și nu ți se clintește negrăitul
Cînd soarta mea întreagă ți-o închin.

Atît de mare-s și atît de rea
Că-ți trebuie un stol de temniceri
Pe rînd să-i rostuiești la ușa mea
Să nu mă bucur mîine nici cît ieri?

Cu ce ți-s, Doamne, -atît de vinovată
Sau dimpotrivă, de ce m-ai ales
Ca-n lemnul crucii să stau rezemată
Arînd zadarnic fără de cules?

MOCIRLĂ

Cum caut disperată un sprijin în jur
Cum bat cu palmele noroiul
Să găsesc undeva
Un stîlp, o creangă sau o tulpină
Pe care să-mi sprijin căderea-n afund!

Cum zilele toate mi-adaugă încă
Mai multă mocirlă, mai mult neadevăr
Mai multe nevoi și ticăloșie
Și nu-i punct de sprijin
Tărie s-opun.
Mă zbat din rărunchi
De cînd mi-este viața
Mă zbućium și strig: Ajutor
Aruncați-mi o creangă, un pai de-atîrnare!
Unde sînt trunchii solizi ai faptelor mele de bine
Și-ai atîtor temeieri parcă pe veci
Îsemnate de mine?

Ce rugină i-a secerat rînd pe rînd
Măcinîndu-le tăria de care acum
Am atîta nevoie s-atîrn?
Așadar tot ce-am rostuit bucuroasă
De-a lăsa temelii largi sub soare
Iată, s-a acoperit cît încă mai sînt pe pămînt
Cu clisă neîndurătoare!
Dacă încă mai ești, dacă încă mai poți
Doamne, și dacă nu ești oare bolnav
Dacă binele e încă sus iar răul e jos
Oprește-mă, Doamne, din mersul afund
Mă scoate, Preabunule, la locul uscat
Și dă-mi îndurarea și-aleanul
De-a mai putea să cred
Că soarele-i fix,
Că pămîntu-i rotind
Și rotund
Și că dincolo de toate
E un rost profund.

TĂRÎM PREACIUDAT
(POEME INEDITE)
1996–2001

AUGUST SECERĂTOR

Și grîul cădea răpus de iubire,
Lungi trupuri sub snopii de somn...
Înșirîndu-se lin luminoase cadavre,
Pas lângă pas, izvor de dulce moarte

Urcăm încet pe zare secerînd
Pîn-ce în urmă se aștern cumiști
Trupuri de nori răpuse de tăiș
Lungi șiruri albe tremurînd în aur

Înaintăm în șir
Iuți seceri dansatoare
Se-nșiruie pe arie blond grîu și palizi nori
Fără de știre rămînînd în urmă
Lungi trupuri de secerători
În timp ce iuți tăișuri dansează înainte...

EMINESCIANĂ

Bat salcîmii dn aripe
Vîntul frunza le-o trimite
Pînă se întoarce-n clipe.

Teii duhul și-l frămîntă
Tainic parcă ne cuvîntă
Într-o limbă neînfrîntă

Stele se răsfrîng în lacuri
Suferința-i fără leacuri
De-or veni și-or trece veacuri

Numai unul vremuiește
Duhu-i vremea păstorește
Umbra-i albă-n urmă crește...

DESPRE VARĂ

Despre vară
Se poate scrie cu lumină
Lăsînd tușe fosforescente
pe zare,
pe iarbă, pe gînd

Despre vară
Scrie ploaia cu cretă
Umbra albă a cireșului
Pe tabla
ierbii desenînd

Despre vară
Cade vopseaua pe pînză
Pete mari din aburul verde
Merinde pentru
iarnă adunînd.

TATĂLUI PLECAT CU CAII LA RÎU

Vară,
Emisferă albă deplină
În golul amintirii
Lumină rotunjindu-se după
Lunga noapte polară;
Și-n raza adultă,
Grea de tristețea cea calmă
A ultimei tinereți

Văzîndu-se lin
Liniile chipului tău
Limpezi ca de statuie
Rămase gîndului
Și dincolo de zarea
Amurgului de august
După care ai apus
Ducîndu-ți la rîu
Caii arămii, violeți.

Vîrsta ta de atunci
Geamănă vîrstei mele de astăzi...

Se coace iar spicul – păr arămiu
În văpaia de august;
Ca-ntr-un semn de naiv zodiac
Spate-n spate uniți
Frate al meu peste timp;

E copt iarăși spicul în vara deplină
Trupul lui foșnitor de freamătul secerii.

CU MINE SAU CU EL TE LUPTI ATUNCI? (Excurs la cenzura transcendentă)

Unde te-ascunzi când aspru rîzi de mine
Și de zădărnicia oricărei faceri de bine?
Cu ce ți-am greșit de hohotești neauzit
Cînd chingile-nșeuării mă sufocă
Iar spinii ticăloși ai celor mulți
Îmi sîngeră în frunte coroană barocă?
De ce transformi în cruce orice trunchi
Din care plănuiesc să-mi fac o vîslă ?
De ce-mi îngreuni pașii spre avînt
În mîzga rea a unei ierbi de pîslă?
Cînd cel înalt a vrut să mă-ncunune
Cu rostuirea cupolei de lumină
Cu mine sau cu El te lupți atunci
Cînd îmi întorci, trufaș, lucrarea-n tină?
Au vrei să mă încerci precum pe Iov

Și-mi joci credința într-un joc de zaruri
Ce-ar trebui să fac, răspunde-mi dară
Ca să primesc în loc de cazne daruri?
Tu cine ești și unde stai, Tirane
Ce-mi vămuiеști Destinul la tot pasul
Și cîtă vamă trebuie să-ți dau
Ca să-mi tihnească oaza și popasul?
Aștept, ascult și caut înțelesul
Prin toate semnele văzute ale lumii
Întreb mereu jertfindu-mi tot răgazul
Și n-aud decît mugetul furtunii.

NU-L MAI LĂSA

O, Doamne, cum nu te uit
Nici trează și nici chiar în vis...
Și cum nu caut mereu decît
Să-ți răspund la ceea ce
Poate-ai vrea să mă-ntrebi
Înainte de tăcere...

Cum fiecare lucru al mîinilor mele,
Fiece pas tremurat,
N-au avut altceva de-mplinit
Decît să-ți dezghioace misterul
Din cojile faptului brut;
Mereu și mereu, tot mai curînd
Mi s-a părut uneori
Că stă să te văd
Tocmai în clipa ce vine
Și-s gata-gata să-nțeleg
Ce vrei de la mine...

Un lucru nu l-am știut însă face nicidecum
Din noianul de șanse lucinde
Să aleg, să apuc, să păstrez pentru mine
Pe aceea ce mi-ar fi adus fericirea
Și potopul de bine.
Am ales negreșit
Doar ceea ce s-a dovedit
A-mi fi potrivit,

Lucruri cu miros de răstignire
Piedici inventate de alter-ego-ul tău
Ca să-ți zădărnicească lucrarea-n lumină
Făcîndu-mă să te uit
Ori să nu te mai cred.
Rogu-te, Doamne, fii pentru mine
Mai mult decît ai fost pînă acum
Aducătorul de bine,
Și nu-l mai lăsa pe cel rău
Să fie mai puternic ca tine!

RUGĂ ÎN NOAPTE

Ajută-mă, Doamne, să nu mor
Dacă nu pentru mine,
De dragul morților
Al celor pe care-i port în suflet
Și-i legăn ca pe prunci
Și le spun să stea cuminți
De-acum și pînă atunci
Și să aibă răbdare
Că le voi aduce
Drob de sare
În spinare
Și pomeni de fapte bune
Și halviță și alune

Și hrană de amintire
Și le voi rîndui rosturile curmate-n părăsire
Și le voi ridica numele-n pomenire...

Ei stau acolo cuminți
Înfășați în uitare
Ca niște prunci sfinți
Și doar privesc cu ardoare
Țipându-și tăcerea
Ca niște copii
Care nu pot încă vorbi
Și așteaptă de la mine
Cu plînsul lor mut
Să le dau și-un suflet
Și-o viață de-mprumut.

Ajută-mă, Doamne, să nu mor
Căci moartea mea va fi și moartea lor!

UN DRUM SPRE...

Singur, Sinele meu
Pătimeste din greu
Și plătește mereu
Pentru vrute
Ori pentru nevrute
Pentru știute
Și pentru uitate
Pentru bune
Mai mult ca pentru rele
Pentru străine
Mai mult ca pentru-a mele.

Sinele-mi, suflare ne-ntrupată
Ce n-a știut vreodată
Să spună clipei stai
Cînd vîrsta fericirii părea ruptă din rai.

Mereu tot hoinărind
Cu ochii-n viitor
Plătind pentru iubirea
Ca pentru ura lor
Cu trupul și cu duhul
Cu ochii și cu dinții
Crescîndu-mi greu copiii
Purtîndu-mi greu părinții
Și fiecă răsplată
Oricît de ne-nsemnată
Pentru vreo faptă mare
Și-n bine-nveșmîntată
Din nou plătind-o-n hulă
Ca pe-un înalt favor
Eu neștiind de unde se naște ura lor.

Singur, Sinele meu
Plătimește mereu
Canonește din greu
Plătindu-și poate astfel
Un drum spre Dumnezeu.

NUMAI... PENTRU

Numai rostind, limpede furtună
Adâncul haotic trecut în cristal
Numai purtând ca o stîncă pe umeri
Greul întregului în ideal
Numai curgînd fără timp și hotară
Fluviu cu aripi în liniștea grea
Dîra luminii ce-ai întrupat-o
Pentru o clipă ca doar s-o pierzi iară
După ce ei te-ai adaos c-un strop
Numai o clipă, numai un fulger
Numai un sunet miraculos
Numai uitare, numai iubire
Numai nuntire-n halou frumos

Numai atîta și ar ajunge
Pentru o viață, pentru o lume
Pentru un suflet, pentru un rost
Pentru veghere întru ființă

Pentru-mplinire în acel nume
Ce va fi veșnic cum a și fost.

TĂRÎM PREACIUDAT

Un ținut al nimănui între vis și trezie
Din sidef cenușiu
În care se răsfrîng alungite, fără fisuri
Umbrele nopții și cioburile zilei...
Aici prind contur în al treilea tărîm
Frînturi de speranță, luciri de-nțeleș, săgeți de lumină
Atît cît poate e dat să cuprindă
Fragila minte de humă
Din necuprinsul întreg

Strălucitoare cenușă
În care încă n-au ars de tot
Penele păsării-Phoenix

Aici mai găsesc adăpost
Precum cei din vechime în templu
Cînd suliți vrăjmașe-i urmau peste tot.

Tărîm prea ciudat cu soare și lună
Lunecînd fără trupuri – topite de mult în țărînă
Privirile ochilor-suflet
Învăluindu-mă întru
Iluminare.

Atît de săraci cei ce n-au
Decît noapte și zi.

DREAPTĂ MĂSURĂ

Judecată în care
Tot ce spun, ce gîndesc sau ce fac
Mi se-ntoarce, oricum, împotrivă.

Judecată în care nu sunt primiți
Martorii apărării
Ci doar cei ce știu acuza
Cu oricîtă nevrednicie.

Judecată în care pedeapsa curge de mult
Și orice adaos de fapte
Îi e doar spre rafinată sporire.

Judecată în care dreapta măsură
Se va rosti
Doar la Județul de-Apoi.

MĂNÎNC PÎINE ȘI MĂ GÎNDESC LA GRÎU...

...la întinderi aurii, infinite, străbătînd cîmpiile veacurilor, blînd, fără teama de-a înceta vreodată să se legene-n vînt.

Mănînc pîine și aud sulița de sunet a ciocîrliei ce străfulgeră văzduhul, țîșnind din lan, victorie a cîntecului asupra înghețatei tăceri.

Înghiț frageda îmbucătură și simt pe spinare roua trudei a zeci de strămoși secerăți lîngă spice-n cîmpie, cînd toamna lor arămie recolta venit-a să-și strîngă pe rînd.

Mestec preadulcele caldelor pîini și versuri uitate-mi învie-n cuget: „oare cum mă va putea apăra / pîinea și vinul inimii tale, cînd singurul lucru statornic / e trecerea?“.

Inspir aroma aurului copt și simt mireasma cuibului cald de copil adormit în iubirea nespusă a maicii-icoană; ori a pîinii lui Făt-Frumos, frămîntată cu lacrimi de mamă, ce crește la loc, la fel de proaspătă și de întregă, oricîte vitejii și-ar hrăni voinicul din ea.

Rup dumaticatul fărîmicios pe-ndelete cu gesturile uscatelor mîini ale osteniților lumii, osteniți de prea lunga foame, de prea multul rău, de prea învechita speranță; ale tuturor osîndiților vieții, în temniți nedrepte ori crude Siberiei și visez visul lor la blînde și galbene lanuri de grîu ce se leagănă-ncet, fără teamă, de gingașul vînt

iertător a fărădevinilor toate, spălate-n izvorul pe-acolo curgîndu-și ape de rai cu soare vrîstate...

Mănînc „pîinea noastră cea de toate zilele“ și știu, adînc, că nu mă va lăsa mîine fără de viul ei, hrană mie de-ntrupare a cuvîntului întu ființă, atîta vreme cît nu pîine voi mînca ci prea curat trupul Său și nu vin voi bea, ci prea scump sîngele Său.

Lucia Olaru Nenati

PROFIL

équivalences
2003

LUCIA OLARU NENATI

1949 n. la 20 februarie, în Rădăuți, județul Suceava

1963–1967 studii medii în orașul natal

1967–1972 studii superioare: facultatea de filologie (secția română – latină – engleză), la Universitatea „Al. I. Cuza“, Iași (diplomă de licență, 1972)

1972–1977 muzeograf la casa memorială *Mihai Eminescu* din Ipotești

1977–1990 director și secretar literar la Teatrul de păpuși *Vasilache* (1977–1986) și la Teatrul *Mihai Eminescu* (1986–1990) din Botoșani

1995–2001 studii complementare la Centrul de Studii Internaționale, *Chico University*, Ca., U.S.A (1995), studii de doctorat (filologie) la Universitatea „Al. I. Cuza“, Iași (1996–2001)

*** poetă, prozatoare, publicistă; membră a Uniunii Scriitorilor, a Uniunii Ziariștilor Profesioniști și a Societății Ziariștilor din România

*** autoare a mai multor volume de poezie, proză, eseuri, literatură pentru copii, istorie literară (literatura Bucovinei, eminescologie, etc.), prezentă în numeroase volume colective și antologii

*** colaborări literare și publicistică în: *România literară*, *Luceafărul*, *Contemporanul*, *Cronica*, *Ateneu*, *Convorbiri literare*, *Viața românească*, *Steaua*, *Hyperion*, *Revista Muzeelor*, *Bucovina literară*, *Orient latin*, *Colloquium*, *Rațiunea mistică*, *Glasul națiunii* (Chișinău), *Literatură și artă* (Chișinău), *Glasul Bucovinei* (Cernăuți & București), *Meridianul românesc* (U.S.A), *Lumea liberă*, (New York, U.S.A), *Lumină lină – Gracious Light*, (New York, U.S.A - colaborator permanent din 1995), *Cuvîntul adevărului* (Edmonton, Canada), *Septentrion literar* (Cernăuți), *Gazeta creștină* (colaborator permanent din 1997), *Gazeta de Botoșani* (director, redactor și publicist comentator), *Junimea Moldovei de Nord* și altele

*** interpretări vocale: **Cîntecele lui Eminescu** (cu orchestra *Rapsozii Botoșanilor*, sub conducerea muzicală a prof. Ioan Cobâlă, Botoșani 2000), etc.

*** premii și distincții literare: Premiul II pentru poezie la Concursul național de literatură, (București 1976); Ordinul *Meritul cultural*, cl. V (1984); Premiul pentru eseu la Concursul național de literatură *Nihil Sine Deo* (Brașov 1997), Premiul pentru proză eseistică la Concursul național de literatură *Al. Odobescu* și Diploma de onoare a municipiului Călărași (1997); Premiul *Pavel Dan* pentru proză scurtă la Concursul național de creație literară (Cluj–Napoca 1998); Diplomă la Salonul internațional de carte pentru copii (Chișinău 2000); Brevetul și Medalia comemorativă *150 de ani de la nașterea lui Eminescu*, „pentru contribuția deosebită la promovarea operei eminesciene“

(Decret Prezidențial, 2000); Premiul *Eminescu 2000* al Uniunii Scriitorilor și Jurnaliștilor din Bucovina, Premiul Fundației Culturale a Bucovinei, ediția VII-a, pentru contribuții în eminescologie (2000); Diploma omagială *Bogdan I* a municipiului Rădăuți (2001)

*** etc.

LUCIA OLARU NENATI

Bibliografie selectivă

Cea mai tânără **Ecaterină** (poeme), JUNIMEA, Iași 1975

Drumuri (poeme), EMINESCU, București 1977

Nesfârșitele vămi (poeme), EMINESCU, București 1979

Umbra Casandrei (poeme), JUNIMEA, Iași 1983

Ucenicia de aur și purpură (poeme), EMINESCU, București 1985

Cînd adoarme o buburuză (carte pentru copii), JUNIMEA, Iași 1986; AXA, Botoșani ²1996

Serpentine (eseuri), EMINESCU, București 1989

Băieței clopoței și fetițe luminițe (carte pentru copii), JUNIMEA, Iași 1991; GEEA, Botoșani ²1998

Singur, Sinele meu (poeme), JUNIMEA, Iași 1996

Eminescu – De la muzica poeziei la poezia muzicii (eseuri), GEEA, Botoșani 2000 (addenda: **Cîntecele lui Eminescu**)

Coridorul dintre ceasuri (proză), AUGUSTA, Timișoara 2000

Cuprins

Cea mai tânără Ecaterină	7
ECATERINELE NEAMULUI MEU	7
ROCHIILE	9
Drumuri	13
COROANA VERDELUI DE IARBĂ	13
VIS CU ZĂPADĂ	14
CIRCUIT ÎN ALB	15
MARINĂ	16
PĂȘARI	17
OSÎNDA UNICATULUI	19
NEȘTIRE	21
SENTIMENTUL SPIRALEI	22
CA O SOARTĂ	23
ÎNTÎMPLĂ-SE	24
CA ȘI CUM AM VISAT	26
MARTIE FEERIC	28

MULȚUMIRE	29
SE VA NUMI DRAGOMIRNA	30
SOMN DE MARE	31
MONTANĂ	32
DE DRAGOSTE	33
LASĂ-MI ACEASTĂ HARTĂ	34
NOCTURNĂ I	36
IANUS	37
NICI DRAGOSTE NICI URĂ	38
DE TOAMNĂ	39
GRÎUL A CRESCUT ÎNALT	40
ZBOR FRÎNT	41
DULCE SORB	42
PENELOPA	43
DRUM SPRE LUME	44
ȘI AȘTEPTAM	46

Nesfîrșitele vămi	51
CÎRDURI DE MIRESMĂ – PĂSĂRI	51
AMURGUL LUMINII	52
STAMPĂ	54
NESFÎRȘITELE VĂMI	55
IPOTEȘTI	56
MEDIEVALĂ	58
REVERS	59
INSPIRAȚIE	60
LUNA S-A-MPĂRȚIT ÎN DOUĂ	61
AR TREBUI	62

LITANIE PENTRU EMMA	63
IKEBANA	64
AȘTEPTAREA APEI	65
ȘARPELE CASEI	66

Cochilii cîntătoare **69**

NAVIGÎND CĂTRE VARĂ	69
IDEAL AR FI	70
POEMUL COCHILIE CÎNTĂTOARE	71
CEL CARE VEDE PĂDUREA	72
FLORI DE CACTUS	73
MARINĂ	74
DESPRE PLOAIE	75
DE TOAMNĂ	76
LUNA CA O IDEE	77
LACUSTRĂ	78
BUCOVINA DIN INIMĂ	79
ȘI SE FĂCEA	81
CURAJUL DE-A ARUNCA	82
ANTICARIAT	84
UN VIS CIUDAT	86
SIMETRIE	88
CROCHIU	89
DIALECTICĂ	91

Umbra Casandrei **95**

CONTRIBUȚIE LA O DEFINIȚIE	95
OU	96

SĂ MÎNCĂM UN MĂR	97
MARINĂ	98
CÎNTAREA CÎNTĂRILOR	99
ADÎNCUL	100
ÎN RAMĂ	101
ALB	103
GLOSE HAMLETIENE	104
CARTEA LUI IOV	105
MARTIRUL	106
CAMELEONUL	107
STRIGĂTUL DIN VIS	108
FOTOGRAFII	109

Ucenicia de aur și purpură **113**

UITAM SĂ MĂ TREZESC ÎN ZORI	113
AMURG DE AUGUST VĂZUT DE SUS	116
DE-AȘ ÎNVĂȚA	117
SĂ NE ASCUNDEM	118
ACADEMIA DE AUR ȘI PURPURĂ	119
PRECUM ÎȘI PIERD COPACII	120
PLOIA DE LACRIMI NEPLÎNSE	121
CE CUVÎNT SĂ ROSTESC	124
ADEVĂRAT, BUNA MEA SORĂ – ADEVĂRAT	125
ATÎT DE SĂRACĂ ÎNCÎT	127
TRANSPARENTĂ	128
CAII ARĂMII, VIOLEȚI	130
POATE CĂ ATÎT	131
VINE O PASĂRE	132

NEDEOSEBITĂ DIMINEAȚĂ	133
TIMPUL ACELA CÎND...	134
FIE ȘI-N VIS	135
MÎINE VREMEA...	136

Singur, Sinele meu **139**

SINGUR, SINELE MEU	139
HAIKU	140
EXILUL MEU DE CEARĂ	141
POEZIA	142
POET – OM CU MISTER	143
STAI ȘI SCRIE	144
VIN LUPII TINERI	147
ODĂ VRĂJMAȘULUI MEU	148
SCAPĂ-MĂ, DOAMNE	150
ACESTA DE MI-AR FI PĂCATUL	151
CU CE ȚI-S, DOAMNE	153
MOCIRLĂ	154

Tărîm preaciudat – Poeme inedite **159**

AUGUST SECERĂTOR	159
EMINESCIANĂ	160
DESPRE VARĂ	161
TATĂLUI PLECAT CU CAII LA RÎU	162
CU MINE SAU CU EL TE LUPTI ATUNCI?	164
NU-L MAI LĂSA	166
RUGĂ ÎN NOAPTE	168

UN DRUM SPRE...	170
NUMAI... PENTRU	172
TĂRÎM PREACIUDAT	174
DREAPTĂ MĂSURĂ	176
MĂNÎNC PÎINE ȘI MĂ GÎNDESC LA GRÎU...	177
Lucia Olaru Nenati – Profil	179

